

## Григорь.

Тый дусицке, тый трѣбва; обыкни ма, кузумъ, це се станж владыка....

## Добра.

Ако щешь станж и патрика, на л' си циганинъ...

## Григорь.

Ехъ, Домбро! Се ти доде умъ-тъ въ главж, ами сто ми й сетнѣ.....

(Пакъ са улавѣ да чюпи куфарь-тъ; тамамъ остава още веднѣшь да удари, за да го дочюпи, — и въ сѣщо-то врѣме са показвѣтъ у прустъ-тъ чорбаджии-тъ съ други нѣкои първы гражданы, аенинъ-тъ, Драганъ и двама души сеймене: тии заварѣтъ диаконъ-тъ, какъ-то са ie замахнѣлъ надъ врата-та съ бравѣж-тѣ въ рѣжѣ. Най напрѣдъ върви Стойчѣ, облѣченъ въ пѣтничкы-тъ си дрехы и съ селлахъ на понасъ-тъ си. Той като вижда диаконъ-тъ да чюпи куфарь-тъ, забравѣ са със'се, редвамъ изговарѣ: ахъ куче!..., изважда си пишовъ-тъ и го пуца врѣхъ Григора, па му потемнѣва на очи-тѣ и, като мъртѣвъ, пада долу. — Нѣколко гласове изывквѣтъ изведнѣшь: а бе, Стойчо, що правишь ты?!.. — Драганъ са спуща съ нѣкои други човѣцы, които дигѣтъ Стойча отъ земѣж-тѣ, какъ-то бѣше паднѣлъ; па Добра, съ помощъ-тѣ не сеймены-ты, го вкарва въ реднѣ станж на странж. — Като пукнѣ пишовъ-тъ Стойчевъ, Григорь са стрѣснува, пада му бравѣж-тѣ изъ рѣцѣ-тѣ и става като подървенъ; а пакъ владыка-та, Кыриака и Маргула, отъ вѣтрѣ, са уплашвѣтъ със'се, пожлтѣвѣтъ като восѣкъ, и скжсвѣтъ вѣче концы-ты... Въ сѣщо-то врѣме аенинъ-тъ, чорбаджии-тѣ и други-ти първы граждане, какъ-то и Драганъ, влѣзвѣтъ у одаѣж-тѣ; сеймене-ти останувѣтъ у прустъ-тъ).